

NEKJE...

Tone Pavček

Nekje na Dolenjskem so kraji,
kjer dosti je trnja in dosti rož,
a zemlja je žena, ki že s smehljaji
vžge srca najtrdnejših mož.

Tam pesmi so pisana polja,
verzi samotne, ozke poti
in trdna, nezmagana volja
kot ritem povsod valovi.

Tam žita, do prsi visoka
vsako poletje šume
in vsaka dlan je trda, široka,
kot so široki in dobri ljudje.

Tam gre življenje od leta do leta,
večno isti, zaključeni krog,
dokler v grob ne pospremijo kmeta
vaščani in zemlja in bog.

A smrt nič ne menja ne zbríše:
polje ostane in delo in kruh
in po starem beljene nizke hiše
in v hišah po starem življenju duh.

Iste prastare podobe na steni
in vedno enake skrbi,
življenje, ki tre se in peni
in zvon, ki le tole doni:

Nekje na Dolenjskem so kraji,
hiša, vinograd, košček polja.
Tam so meseci sami maji,
tam sem nekoč bil doma.